

z
distribución de produtos que se encontren dentro do ámbito de aplicación deste real decreto.

4. O presidente será o director do Instituto Nacional do Consumo. O secretario será designado polo presidente entre funcionarios do dito organismo e terá voz pero non voto.

5. O presidente poderá citar para cada sesión expertos sobre os temas que se vaian tratar, que terán voz pero non voto.

6. A asistencia a este comité non xerará ningunha retribución ou indemnización a cargo dos orzamentos xerais do Estado.

7. As funcións do comité serán as seguintes:

a) Servir de instrumento de comunicación recíproca entre o Instituto Nacional do Consumo e os empresarios en materia de seguridade dos produtos.

b) Actuar como foro de estímulo para a actuación voluntaria de produtores e distribuidores ante situacións de risco para a saúde e a seguridade dos consumidores.

c) Emitir informe no procedemento de elaboración das disposicións que se desenvolvan no ámbito deste real decreto.

d) Cooperar na elaboración dos códigos de boas prácticas a que se refire a disposición adicional segunda.

e) Nomear os representantes do sector empresarial na Comisión Técnica para a Seguridade dos Produtos.

8. En todo o non previsto neste real decreto, este comité de contacto rexerá polo disposto no capítulo II do título II da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

Disposición adicional cuarta. *Directrices e guías de funcionamento.*

De conformidade co que estableza a Comisión Europea, o Instituto Nacional do Consumo, logo de informe da Comisión de Cooperación de Consumo, poderá aprobar unhas directrices ou guías de funcionamento do sistema de rede de alerta e da comunicación ordinaria das medidas de reacción adoptadas, onde se determine ou concrete, entre outras posibles cuestións, o formulario tipo de comunicación, a información que este debe conter, os procedementos de aplicación, os seus prazos e os criterios para clasificar e ordenar as comunicacións segundo a súa urxencia.

Disposición adicional quinta. *Aparellos de telecomunicacións.*

Os aparellos de telecomunicacións regulados polo regulamento que establece o procedemento para a avaliación da conformidade dos aparellos de telecomunicacións, aprobado polo Real decreto 1890/2000, do 20 de novembro, rexerá polas prescricións deste e supletoriamente, no non disposto polo citado regulamento, polo previsto neste real decreto, a aplicación do cal para os ditos aparellos será efectuada polos órganos previstos no título V do citado regulamento.

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

Queda derogado o Real decreto 44/1996, do 19 de xaneiro, de medidas para garantir a seguridade xeral dos produtos postos á disposición do consumidor.

Disposición derradeira primeira. *Título competencial.*

Este real decreto dítase con carácter de norma básica ó abeiro do artigo 149.1.16.^a da Constitución, que

lle atribúe ó Estado competencia exclusiva en materia de bases e coordinación xeral da sanidade, e en desenvolvemento do disposto nos artigos 24, 25.2 e 3, 26 e 31.2 da Lei 14/1986, do 25 de abril, xeral de sanidade, e artigos 3 e 5.2 da Lei 26/1984, do 19 de xullo, xeral para a defensa dos consumidores e usuarios. Exceptúase do anterior o punto 4 do artigo 15, que se dicta ó abeiro do artigo 149.1.16.^a da Constitución, que lle atribúe ó Estado competencia exclusiva en materia de sanidade exterior.

Disposición derradeira segunda. *Facultade de desenvolvemento.*

Facúltanse os ministros de Sanidade e Consumo, de Agricultura, Pesca e Alimentación e de Ciencia e Tecnoloxía para dictar, no ámbito das súas competencias, as disposicións que sexan necesarias para a execución e aplicación do disposto neste real decreto.

Disposición derradeira terceira. *Comunicación de órganos administrativos competentes e puntos de contacto.*

No prazo de tres meses a partir da publicación deste real decreto no «Boletín Oficial del Estado», as comunidades autónomas e as cidades de Ceuta e Melilla comunicaránlle ó Ministerio de Sanidade e Consumo os órganos administrativos competentes a que se refire o artigo 13 e os puntos de contacto a que se refire o artigo 19.

Disposición derradeira cuarta. *Entrada en vigor.*

Este real decreto entrará en vigor o día 15 de xaneiro de 2004.

Dado en Madrid o 26 de decembro de 2003.

JUAN CARLOS R.

O vicepresidente segundo do Goberno
e ministro da Presidencia,
JAVIER ARENAS BOCANEGRA

MINISTERIO DE FACENDA

614 *REAL DECRETO 1739/2003, do 19 de decembro, polo que se modifican o Regulamento dos impostos especiais, aprobado polo Real decreto 1165/1995, do 7 de xullo, e o Real decreto 3485/2000, do 29 de decembro. («BOE» 11, do 13-1-2004.)*

A Lei 53/2002, do 30 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e da orde social, modifica significativamente o réxime de tributación dos biocarburantes no imposto sobre hidrocarburos. Por unha parte, mantense a vixente exención establecida no artigo 51.3 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, aínda que estritamente limitada ós biocarburantes utilizados no marco de proxectos piloto para o desenvolvemento tecnolóxico de produtos menos contaminantes. Por outra parte, establécese un novo tipo especial cero aplicable a tódolos biocarburantes sen que tal beneficio fiscal quede condicionado a que a súa utilización se produza no marco dos referidos proxectos piloto.

A aplicación do novo tipo especial cero require concretar, por vía regulamentaria, determinados aspectos

relativos ó control dos establecementos onde os biocarburentes se obteñan ou comercialicen. Así mesmo, o referido novo marco legal, unido á experiencia na aplicación da exención do artigo 51.3 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, aconsella a modificación dalgunhas das condicións e requisitos regulamentariamente establecidos para aquela aplicación.

Por outra parte, a redución introducida pola citada Lei 53/2002, do 30 de decembro, no tipo impositivo do gas licuado de petróleo utilizado como carburante de uso xeral aconsella establecer un marco flexible para a aplicación do devandito tipo nas entregas dese produto por determinados retalistas.

Así mesmo, resulta necesario fixa-las condicións en que se deberá proceder á marcación con vinagre do alcohol que se empregue na elaboración de vinagre conforme o establecido na Lei 53/2002, do 30 de decembro. Igualmente, a experiencia na aplicación do Regulamento dos impostos especiais aconsella a modificación de certos aspectos do réxime das fábricas de cervexa.

Noutra orde de cousas, a experiencia e a práctica no tratamento dos soportes magnéticos que son presentados nas oficinas xestoras e, se é o caso, no centro xestor e a evolución da tecnoloxía asociada á internet evidenciaron as vantaxes deste último medio de presentación en relación co primeiro, pois non só comporta unha diminución dos custos indirectos, ó evitar desprazamentos innecesarios ás oficinas xestoras, senón que permite unha maior axilidade e eficacia ó facilita-la detección e rectificación inmediata dos erros que puidesen conter. Iso aconsella a modificación dos preceptos correspondentes do Regulamento dos impostos especiais, aprobado polo Real decreto 1165/1995, do 7 de xullo, e do Real decreto 3485/2000, do 29 de decembro, sobre franquías e exencións en réxime diplomático, consular e de organismos internacionais, e de modificación do Regulamento xeral de vehículos, aprobado polo Real decreto 2822/1998, do 23 de decembro, para substituí-la presentación de declaracións e documentos mediante soporte magnético pola súa presentación electrónica, informática ou telemática.

Finalmente, procede actualizar determinados contidos e referencias no Regulamento dos impostos especiais que resultaran desaxustadas como consecuencia de modificacións introducidas na Lei 38/1992, do 28 de decembro, e naquel.

Na súa virtude, por proposta do ministro de Facenda, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 19 de decembro de 2003,

DISPÓNDO:

Artigo primeiro. *Modificación do Regulamento dos impostos especiais, aprobado polo Real decreto 1165/1995, do 7 de xullo.*

Introdúcense as seguintes modificacións no Regulamento dos impostos especiais, aprobado polo Real decreto 1165/1995, do 7 de xullo:

Un. Modifícase o punto 6 do artigo 5, que queda redactado da seguinte maneira:

«6. As entidades emisoras de tarxetas presentarán polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determine o ministro de Facenda, nun prazo que rematará o día 20 do mes seguinte ó da finalización de cada trimestre, unha relación cos seguintes datos:

a) Nome ou razón social, domicilio e número de identificación fiscal da entidade emisora.

b) Matrícula do vehículo, así como o número de identificación fiscal e o nome do seu propietario e código da conta de cliente (c.c.c.) de cargo.

c) Cantidade total de cada clase de carburante, expresada en litros, adquirida mediante a utilización da tarxeta, ata o máximo mensual autorizado, e importe total debido no trimestre.

As entidades emisoras de tarxetas serán responsables da correspondencia entre os datos contidos nas ditas relacións e os que se deducen dos medios de pagamento utilizados.»

Dous. Engádese un punto 9 ó artigo 6 coa seguinte redacción:

«9. Cando as devolucións recollidas nos artigos 7 a 10 e 109 a 112 deste regulamento se refiran a produtos comprendidos no ámbito obxectivo do imposto sobre hidrocarburos compostos en parte por un biocarburente a que fose de aplicación o tipo especial previsto no artigo 50 bis ou a exención prevista no artigo 51.3, ambos da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, a devolución limitarase á parte do volume do produto distinta do biocarburente.

Para estes efectos, o contido en biocarburente do produto determinarase, cando non sexa posible facelo documentalmente, a través da correspondente análise química realizada polos laboratorios de aduanas e impostos especiais, de acordo co procedemento previsto na súa normativa reguladora. Para estes efectos, a realización dos envíos que dean lugar ás devolucións previstas nos artigos 8, 9, 10 e 110 deberalles ser comunicada previamente ós servicios da Administración tributaria.

Non obstante o disposto no punto 7, nos supostos recollidos neste epígrafe, o procedemento de devolución terá, para a súa resolución, un prazo máximo de nove meses.»

Tres. Modifícase a alínea a) do artigo 11.2, que queda redactada da seguinte maneira:

«a) O volume trimestral medio de saídas durante un ano natural deberá supera-las contías seguintes:

1.º Alcohol: 400.000 litros de alcohol puro. Nas Canarias e mais nas Baleares este límite será de 100.000 litros de alcohol puro.

2.º Bebidas derivadas: 25.000 litros de alcohol puro.

3.º Extractos e concentrados alcohólicos exclusivamente: 3.500 litros de alcohol puro.

4.º Productos intermedios: 150.000 litros.

5.º Viño e bebidas fermentadas: 150.000 litros.

6.º Cervexa: 150.000 litros.

7.º Bebidas alcohólicas conxuntamente: a cantidade equivalente a 30.000 litros de alcohol puro.

8.º Hidrocarburos: 2.500.000 quilogramos. Esta cantidade mínima non será esixible para a autorización de depósitos fiscais situados en instalacións aeroportuarias públicas que se dediquen unicamente á distribución de querosenos e gasolinas de aviación nin para a autorización de depósitos fiscais que se dediquen exclusivamente á distribución dos aceites e do alcohol metílico (metanol) a que se refiren os artigos 50 bis e 51.3 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais.

z

9.º Elaborados do tabaco: a cantidade cun valor, calculado segundo o seu prezo máximo de venda ó público, de 2.404.048 euros.

10.º Non obstante o establecido nos parágrafos 2.º, 4.º, 5.º, 6.º, 7.º e 9.º, non será esixible o cumprimento dun volume mínimo de saídas en relación coa autorización dos seguintes depósitos fiscais:

Depósitos fiscais que se autoricen exclusivamente para efectuar operacións de subministración de bebidas alcohólicas e de elaborados de tabaco destinados ó consumo ou venda a bordo de buques e aeronaves.

Depósitos fiscais de bebidas alcohólicas e de elaborados do tabaco situados en portos ou aeroportos e que funcionen exclusivamente como establecementos de comercio polo miúdo, sempre que teñan recoñecido o estatuto aduaneiro de depósitos aduaneiros ou depósitos francos.»

Catro. Modifícase o punto 3 do artigo 27, que queda redactado da seguinte maneira:

«3. Cando se trate de produtos polos que se devengou o imposto con aplicación dun tipo reducido ou con aplicación dunha exención por avituallamento, o expedidor, ademais de cumprilas condicións a que se refire o punto anterior, deberá presentar ante a oficina xestora polo procedemento que determine o centro xestor unha relación recapitulativa que comprenda as vendas dos ditos produtos efectuadas por este procedemento durante o mes natural anterior. Nesta relación farase referencia a cada unha das notas de entrega que, no seu día, documentaron as entregas realizadas con indicación do destinatario, o seu código de actividade e do establecemento (CAE) e/ou o seu número de identificación fiscal (NIF) e a cantidade entregada.

Non obstante, se o expedidor emite documentos de circulación por procedementos informáticos, a relación recapitulativa de notas de entrega que documentaron as subministracións a tipo reducido, a que se refire o parágrafo anterior, poderase presentar polos mesmos medios e integrarse coa información á que fai referencia o artigo 29.1, parágrafo segundo.

Os datos relativos ós comprobantes e recibos de entrega expedidos para documentar os avituallamentos a aeronaves e embarcacións realizados durante un mes polo procedemento de vendas en ruta deberán declarar polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determine o ministro de Facenda, dentro do mes seguinte á súa expedición.»

Cinco. Modifícase o punto 1 do artigo 29, que queda redactado da seguinte maneira:

«1. Entregar na oficina xestora correspondente ó establecemento de saída dos produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación unha relación, suxeita ó modelo que sexa aprobado polo ministro de Facenda, recapitulativa dos documentos expedidos durante cada semana. Esta relación presentarase dentro da semana seguinte a aquela a que se refiren os datos.

Non obstante, cando se trate de documentos de acompañamento emitidos por procedementos informáticos, a remisión da relación a que se refire o parágrafo anterior poderá ser substituída pola presentación, polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determi-

ne o ministro de Facenda, dentro do mes seguinte á súa expedición, dos datos correspondentes ós documentos de acompañamento expedidos. O centro xestor poderá autorizar, cando o expedidor sexa titular de varios establecementos, a presentación centralizada, polos referidos medios ou procedementos, dos datos correspondentes ós documentos expedidos desde tódolos establecementos.»

Seis. Modifícase o punto 4 do artigo 32, que queda redactado da seguinte maneira:

«4. Non obstante o disposto no punto anterior, a relación a que se refire o citado punto poderá ser substituída pola presentación dos datos correspondentes ós documentos de acompañamento, expedidos no ámbito territorial comunitario non interno, polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determine o ministro de Facenda, dentro do mes seguinte á súa recepción.»

Sete. Modifícase o artigo 53, que queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 53. *Exención por obtención de vinagre.*

1. Os establecementos que se dediquen á obtención de vinagre a partir de alcohol ou bebidas alcohólicas deberán inscribirse no rexistro territorial da oficina xestora correspondente ó establecemento onde se realice o proceso. No escrito de solicitude indicarán a clase de produtos obxecto dos impostos que desexan recibir.

2. A oficina xestora expedirá, se é o caso, a correspondente tarxeta de subministración, a presentación da cal ante os provedores de alcohol ou bebidas alcohólicas ou, se é o caso, ante a aduana de importación será necesaria para a aplicación da exención establecida no artigo 21.1 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais.

3. Para a expedición da tarxeta a que se refire o punto anterior será condición necesaria que se preste unha garantía por un importe do 1,5 por cento das cotas correspondentes ó alcohol e bebidas alcohólicas recibidas no ano anterior ou, no seu defecto, das cantidades que se prevexa recibir nun ano.

4. Os establecementos que se dediquen á obtención de vinagre a partir de alcohol ou bebidas alcohólicas están suxeitos ó réxime de intervención establecido no artigo 48.

5. Para a aplicación da exención prevista no artigo 21.1 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, o alcohol destilado de orixe agrícola deberá levar incorporado vinagre de alcohol na proporción necesaria para que o contido sexa como mínimo de seis quilos de ácido acético por cen litros de alcohol puro, á temperatura de 20 °C. Para estes efectos, enténdese por vinagre de alcohol o produto obtido pola fermentación acética do alcohol destilado de orixe agrícola.

6. O alcohol circulará directamente desde o establecemento provedor ata o establecemento de destino con indicación no correspondente documento de acompañamento de que se trata de alcohol destinado a ser marcado en destino.

7. O titular do establecemento elaborador de vinagre deberá presentar na oficina xestora correspondente ó domicilio do establecemento, con anterioridade ó momento previsto para a recepción do alcohol con aplicación da exención, un escrito mediante o cal se comunique a razón social e CAE

do establecemento provedor, a cantidade e graduación do alcohol que vaia recibir, a data prevista de recepción do alcohol, a cantidade de vinagre que se prevé incorporar e a data e a hora do inicio da operación de marcación, así como a súa duración previsible. Este escrito presentárase polos medios e nos prazos establecidos no artigo 82.1, parágrafo terceiro.

Se, chegado o momento previsto para a marcación comunicado no escrito a que se refire o parágrafo anterior, non comparecesen os servicios de intervención correspondentes, o titular do establecemento de elaboración de vinagre procederá a efectua-la citada operación nas condicións que indicou no referido escrito.

A existencia, en establecementos elaboradores de vinagre, de alcohol recibido nestes ó abeiro da exención que non fose marcado conforme o previsto neste artigo será considerada como incumprimento das condicións regulamentariamente previstas para a aplicación da exención.

8. En tódolos establecementos elaboradores de vinagre deberase levar unha conta ou rexistro que reflecta o movemento e utilización do alcohol e das bebidas alcohólicas recibidas, así como do vinagre obtido.»

Oito. Modifícase o artigo 55, que queda redactado como segue:

«Artigo 55. *Devolución por inadecuación para consumo humano.*

A aplicación do dereito á devolución a que se refire o artigo 22.c) da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, respecto de bebidas alcohólicas que deixasen de ser adecuadas para o consumo humano, efectuarase de acordo co seguinte procedemento:

1. O propietario das bebidas solicitaralle a aplicación do beneficio á oficina xestora correspondente ó establecemento onde se encontran aquelas. No escrito faranse constar os seguintes extremos:

a) Datos identificativos do solicitante e do establecemento onde se encontran as bebidas.

b) Cantidade de bebidas por que se solicita a devolución, con expresión do seu volume en litros e o seu grao alcohólico volumétrico adquirido ou, se é o caso, o grao Plato adquirido.

c) Causa pola cal as citadas bebidas deixaron de ser adecuadas para seren comercializadas para o consumo humano.

d) Datos relativos ó provedor das bebidas e data en que se adquiriron, debéndose xuntar fotocopias do documento de circulación correspondente e da factura.

e) Datos identificativos do depositario autorizado a quen se devolven as bebidas, así como da fábrica ou depósito fiscal a onde se pretende enviar, debéndose xuntar documento acreditativo da conformidade do depositario autorizado con respecto á devolución das bebidas, e

f) Se é o caso, procedemento que se propón para a destrución, así como local en que tal operación se poida efectuar, que poderá ser unha zona delimitada considerada como fóra de fábrica de calquera das fábricas pertencentes ó solicitante, de acordo co previsto no artigo 40.2.b).

2. A oficina xestora, tras efectua-las comprobacións que estime oportunas, resolverá a solicitude, e autorizará, se é o caso, a devolución das

bebidas á fábrica ou depósito fiscal sinalados na solicitude, determinando a cota que se devolve. Desta autorización dará conta á oficina xestora correspondente ó establecemento de destino.

3. O depositario autorizado cargará na súa contabilidade de existencias as bebidas entradas, xustificando o asento co acordo da oficina xestora que autorizou a devolución. O dito depositario poderá deducir, da cota correspondente ó período impositivo en que tivo lugar a entrada das bebidas devoltas, o importe da cota da cal se acordou a devolución.

4. O depositario autorizado faralle efectivo ó solicitante da devolución o importe desta.

5. Cando se optase pola destrución das bebidas fóra de fábrica ou depósito fiscal, esta terá lugar, unha vez autorizada pola oficina xestora, en presenza dos servicios de inspección, que instruirán a correspondente dilixencia. A oficina xestora, se procede, determinará a cota que se devolverá e acordará o seu pagamento.

6. Non obstante o disposto no punto anterior, cando a destrución teña lugar na zona delimitada da fábrica a que se refire o punto 1.f), o titular da fábrica comunicarlle ós servicios de intervención con, polo menos, 72 horas de antelación respecto do momento previsto para a destrución, para os efectos do seu oportuno control administrativo. Neste caso, a devolución poderase efectuar, unha vez acordada a súa procedencia pola oficina xestora, mediante dedución do seu importe do das cotas devengadas na dita fábrica no período impositivo en que teña lugar a destrución.»

Nove. Modifícase o artigo 60, que queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 60. *Contabilidade regulamentaria.*

1. Nas fábricas de cervexa levarase un libro resumo de actividade, de periodicidade mensual ou trimestral, segundo o período de liquidación aplicable ó suxeito pasivo, coas seguintes seccións por procesos:

- a) Primeiras materias.
- b) Mostos.
- c) Cervexas en elaboración.
- d) Cervexas a granel.
- e) Cervexa envasada.
- f) Cervexa almacenada.

2. En cada unha das seccións a que se refire o punto anterior, a información mensual ou trimestral resumirá os seguintes conceptos:

- a) Existencias iniciais.
- b) Entradas.
- c) Total cargo.
- d) Saídas.
- e) Minguas.
- f) Total data.
- g) Existencias finais.

3. En relación cos datos que se deben consignar en cada unha das seccións relacionadas no punto 1, terase en conta o seguinte:

a) Primeiras materias. No cargo anotarase separadamente as primeiras materias segundo a súa clase, en kg reais, con indicación da súa procedencia. Na data anotarase as primeiras materias postas en traballo e as saídas para outros usos. Para aqueles que teñan contido en extracto, anotarase, ademais, os quilos-extracto contidos.

z

b) Mostos. No cargo farase consta-lo total de quilos-extracto entrados en cocedura. Na data indicárase o volume total de mosto frío pasado a fermentación, a súa densidade e grao Plato medios e o contido de quilos-extracto.

c) Cervexas en elaboración. No cargo anótase, con separación por epígrafes do imposto, o volume de mosto entrado en fermentación, con indicación do seu grao Plato medio, e, se é o caso, o volume de auga engadida. Na data anótase, con igual separación por epígrafes, a cervexa acabada saída de maduración, con indicación do seu grao Plato medio.

d) Cervexas a granel. No cargo anótanse os volumes de cervexa, separados por epígrafes do imposto e con indicación do seu grao Plato medio, distinguindo a producida na propia fábrica da recibida doutros establecementos. Na data anótase, co mesmo detalle, o volume de cervexa enviada fóra do ámbito territorial interno, a pasada a envasado e a saída a envasar noutro establecemento.

e) Cervexa envasada. No cargo anótase o volume de cervexa pasada ó envasado, con separación por epígrafes do imposto. Na data anótase o volume de cervexa pasada ó almacén de fábrica con separación, dentro de cada epígrafe, da envasada en barrís e a envasada noutro tipo de envases.

f) Cervexa almacenada. No cargo anótase o volume de cervexa entrada en almacén, distinguindo a de produción propia da recibida doutros establecementos. Na data anótase a cervexa saída de fábrica, distinguindo a saída co imposto devengado, a saída en réxime suspensivo e a saída con destino á exportación.

Tanto no cargo como na data, as anotacións efectuaranse con separación por epígrafes do imposto e, dentro de cada un destes, distinguirase a cervexa envasada en barrís da envasada noutro tipo de envases.

4. O detalle dos datos contidos no libro resumo a que se refire o punto 1 deberá figurar noutros libros ou rexistros que se encontren no establecemento. As anotacións nos ditos libros ou rexistros deberanse efectuar de modo que posibiliten a realización de recontos polos servizos de intervención e respecten o previsto no artigo 50.4.

5. Os libros ou rexistros que conteñan o detalle do libro resumo a que se refire o punto 4 comprenderán a información que se expresa a continuación:

a) Primeiras materias. A información deberase subministrar coa debida separación segundo clases de primeira materia. Aquelas que teñan contido en extracto figuran separadamente especificando o peso, o contido porcentual en extracto natural e os quilos-extracto contidos, totalizándose estes últimos.

b) Mostos. Detalle das coceduras efectuadas con indicación dos quilos-extracto entrados en cocedura, así como o mosto frío pasado a fermentación, a súa densidade, grao Plato, contido en quilos-extracto e as perdas en quilos-extracto.

c) Cervexas en elaboración. Volume de mosto entrado en fermentación con indicación do seu grao Plato e, se é o caso, o volume de auga engadida, e o volume de cervexa acabada saída de maduración, con indicación do seu grao Plato.

Na fabricación de cervexa con mostos concentrados, estes figurarán separadamente, con indicación do seu grao Plato. A auga engadida ó mosto ou cervexa concentrados deberao ser na medida

necesaria para produci-lo tipo de cervexa que se pretenda obter.

Nos supostos de mestura de mostos ou cervexas de distinto grao Plato ou da súa dilución con auga, sempre cando iso implique un cambio do tipo de cervexa, efectuaranse os movementos correspondentes que reflectan estas operacións.

d) Cervexas a granel. Volume de cervexa filtrada saída de maduración con separación por epígrafes e indicación do seu grao Plato, e, con igual separación por epígrafes, o volume de cervexa enviada fóra do ámbito territorial interno, a pasada a envasado e a saída a envasar noutro establecemento.

e) Cervexa envasada. Movementos de cervexa con separación por epígrafes e, dentro de cada epígrafe, distinguindo a saída envasada en barrís da envasada noutros envases.

f) Cervexa almacenada. Movementos de cervexa desagregados por epígrafes e, dentro de cada epígrafe, por tipos de envases segundo a súa capacidade.»

Dez. Modifícase o artigo 61, que queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 61. *Porcentaxes de perdas.*

1. Para os efectos do disposto no artigo 6 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, as porcentaxes de perdas durante os procesos de produción, almacenamento e transporte de cervexa son as seguintes:

a) Nas primeiras materias: sobre o total cargo trimestral, o dous por cento dos quilos-extracto contidos nos cereais, incluída a malta, e o 0,5 por cento sobre o peso neto para as demais.

b) En cocción: entre os quilos-extracto natural que representan as primeiras materias entradas en cocedura durante cada trimestre e os contidos no mosto frío pasado a fermentación, o 5,9 por cento do total cargo.

c) Na elaboración de cervexa:

1.º No sistema convencional de separación entre fermentación e maduración: entre o volume trimestral de mosto frío pasado a fermentación e o volume de cervexa acabada saída de maduración, o 6,9 por cento do total cargo trimestral, que se elevará ó 7,8 por cento nos supostos de dobre filtración.

2.º No sistema en que fermentación e maduración se realizan sucesivamente no mesmo tanque, o seis por cento do total cargo trimestral. Esta porcentaxe elévase ó sete por cento para os supostos de dobre filtración.

d) No almacenamento de cervexas a granel, o 0,25 por cento do volume de cervexa almacenado.

e) No envasado de cervexa, o 1,5 por cento do volume de cervexa pasada a envasar en barrís, e o 3,5 por cento para os demais tipos de envases, durante cada trimestre natural.

f) No almacenamento de cervexa envasada, o 0,05 por cento do volume da cervexa almacenada envasada en barrís, e o 0,5 por cento do volume da cervexa almacenada envasada noutros envases.

g) No transporte de cervexa a granel en réxime suspensivo, o 0,5 por cento do volume de cervexa que se transporta.

2. Autorízase o ministro de Facenda para establecer porcentaxes regulamentarias de perdas nos procedementos de fabricación non citados neste artigo.»

Once. Modifícase o artigo 101, que queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 101. *Avituallamento a aeronaves.*

1. A exención establecida no artigo 51.2.a) da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, xustificárase mediante os comprobantes de entrega, expedidos polo propio subministrador.

2. Os comprobantes de entrega constarán do número de exemplares necesarios para o subministrador e o proveedor, máis un exemplar reservado para a oficina xestora. Os comprobantes de entrega conterán, como mínimo, os datos seguintes:

a) Número do documento e data da subministración.

b) Nome ou razón social, domicilio e número de identificación fiscal do subministrador e do proveedor.

c) Aeroporto de avituallamento.

d) Designación da compañía aérea ou persoa privada propietaria da aeronave, con indicación da súa nacionalidade.

e) Código e matrícula da aeronave.

f) Número de voo.

g) Aeroportos de procedencia e destino.

h) Clase de combustible subministrado e cantidade.

i) Identificación do equipo subministrador, horario do comezo e final da operación e numeración que existe o contador ou os contadores totalizadores antes e despois da subministración.

j) Observacións e sinatura do subministrador.

k) Observacións e "recibín a bordo" do comandante da aeronave, así como declaración do titular da aeronave ou do seu representante, comprensiva de que a aeronave subministrada non realiza aviación privada de recreo.

l) Espacio reservado para dilixencias dos servizos de intervención ou da aduana.

Os anteriores datos poderán ser obxecto de codificación, e o subministrador deberalle facilitar ó centro xestor unha táboa de correlacións de códigos utilizados e o seu significado.

3. Unha vez efectuadas as subministracións, o subministrador numerará correlativamente os comprobantes de entrega expedidos. A numeración será única, calquera que sexa o réxime fiscal ou aduaneiro das operacións efectuadas. As ditas operacións rexistraranse na contabilidade de existencias do establecemento, con referencia ós números dos comprobantes de entrega, que servirán de xustificante.

4. Os exemplares para a oficina xestora correspondentes ás subministracións efectuadas en cada trimestre natural conservaranse nas oficinas aeroportuarias do subministrador á disposición do servizo de intervención, ata o final do mes seguinte ó de finalización de cada trimestre, e poderanse destruír pasada a dita data.

5. Cando os carburantes para navegación sexan entregados polos suxeitos pasivos a titulares de aeronaves que habitualmente utilicen instalacións privadas para o seu despegamento e aterraxe, os titulares de tales aeronaves deberán ser previamente autorizados, polas oficinas xestoras correspondentes a tales instalacións, para recibilos carburantes con exención do imposto. A oficina xestora expedirá, se é o caso, a tarxeta de inscrición no rexistro territorial que formaliza a autorización, que se lle deberá presentar ó subministrador do carburante. Os citados titulares deberán leva-la con-

tabilidade necesaria para efectos de xustificalo destino dado ós carburantes adquiridos con exención do imposto.

6. O subministrador presentará, polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determine o ministro de Facenda, nun prazo que rematará o día 20 do mes seguinte ó da finalización do trimestre, a información relativa ás subministracións efectuadas no trimestre con exención do imposto sobre hidrocarburos, ordenados por provedores e compañías aéreas, que conterán os seguintes datos: data da subministración, número do comprobante de entrega, número de voo, clase e cantidade de carburante subministrado. Nos supostos a que se refire o punto anterior, non se rexistrarán os datos relativos ó número do voo, pero engadirase o CAE do titular da aeronave. As cantidades subministradas totalizaranse por provedores. A oficina xestora poderá requirir a presentación de todos ou algúns dos exemplares a ela destinados dos comprobantes de entrega correspondentes ós avituallamentos efectuados nun trimestre, dentro do mes seguinte á finalización do prazo indicado neste punto para a presentación da información relativa ás subministracións efectuadas no trimestre con exención do imposto sobre hidrocarburos.»

Doce. Modifícase o punto 5 do artigo 102, que queda redactado da seguinte maneira:

«5. Os subministradores dos hidrocarburos deberán presentar, polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determine o ministro de Facenda, nun prazo que finalizará o día 20 do mes seguinte á terminación de cada trimestre, a información relativa ás subministracións efectuadas durante o trimestre con exención do imposto. A dita información recollerá separadamente as operacións que teñan a consideración de exportación, conforme o establecido no punto 3.»

Trece. Modifícase o artigo 105, que queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 105. *Biocarburantes utilizados en proxectos piloto.*

1. A aplicación da exención prevista no artigo 51.3 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, rexerese polo disposto neste artigo; para este efecto entenderase por "biocarburantes" os produtos relacionados no dito precepto legal que se destinen, como tales ou logo de modificación química, ó seu uso como carburante, directamente ou mesturados con outros carburantes.

Para os efectos do previsto no artigo 54.1 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, autorízase, no marco do respectivo proxecto piloto, a utilización como carburante dos produtos relacionados no artigo 51.3 da Lei 38/1992, do 28 de decembro. Tal autorización terá efectividade desde o momento en que se expida o correspondente acordo de recoñecemento da exención a que se refire este artigo.

A aplicación da exención requirirá a previa introducción dos biocarburantes nunha fábrica ou depósito fiscal situados no ámbito territorial interno, se non se atopasen previamente nun destes establecementos.

2. As persoas que desexen acollerse á exención presentarán ante o centro xestor a correspon-

z

dente solicitude, que deberá ir acompañada dunha memoria descritiva do proxecto piloto que se invoca e, en especial, da utilización neste dos biocarburantes. Cando sexan varias as persoas ou entidades que participen no proxecto piloto, a solicitude deberá ser subscribida por todas elas. A referida memoria versará, como mínimo, sobre os seguintes extremos:

a) Acreditación do carácter experimental do proxecto e de que este se limita a demostra-la viabilidade técnica ou tecnolóxica da súa produción ou utilización, con exclusión da ulterior explotación industrial dos seus resultados.

b) Tipo de biocarburante que se vai utilizar, así como o lugar e o procedemento para a súa obtención con descrición dos estadios intermedios do devandito procedemento.

c) Modo en que o produto de que se trate, como tal ou logo de modificación química, é susceptible de ser utilizado como carburante (directamente ou mesturado con outros carburantes).

d) Descrición das características do proxecto piloto desde a obtención do produto ata que este é finalmente utilizado como carburante, con indicación dos establecementos en que, se é o caso, se desenvolvan as distintas fases do proxecto.

e) Previsión da cantidade do biocarburante que comprende o proxecto piloto. A condición establecida na alínea a) anterior considerárase acreditada cando a dita cantidade non exceda de 5.000 litros por ano do biocarburante para o cal se solicita a aplicación da exención.

f) Duración do proxecto, que non poderá exceder do prazo sinalado no punto 3.

Ademais, o centro xestor poderá solicitar dos interesados informacións complementarias ou aclaracións en relación coa documentación presentada.

3. O centro xestor resolverá sobre a solicitude presentada coa expedición, se é o caso, do correspondente acordo de recoñecemento da exención. O dito acordo expedirase, se é o caso, coa vixencia solicitada polos interesados, que non poderá excederlos cinco anos. A aplicación da exención levarase a cabo, segundo os casos, do modo previsto nos puntos seguintes.

4. Cando o biocarburante se destine a ser utilizado, como tal ou logo de modificación química, sen mesturar con outros carburantes, a exención aplicarase, unha vez producido o devengo do imposto e sempre que non concorran a aplicación doutro suposto de exención, sobre o dito biocarburante. O biocarburante enviarase directamente desde o establecemento que teña a consideración de fábrica de hidrocarburos ata os consumidores finais que como tales estean identificados no proxecto piloto. Non obstante, se así o recolle o proxecto piloto, o envío dos biocarburantes ós consumidores finais identificados poderá ter lugar a través dun depósito fiscal ou dun almacén fiscal con cumprimento do previsto ó respecto na Lei 38/1992, do 28 de decembro, e neste regulamento.

5. Cando se trate de biocarburantes destinados, como tales ou logo de modificación química, a mesturarse cun carburante antes da ultimación do réxime suspensivo, observaranse as seguintes regras:

a) O biocarburante enviarase en réxime suspensivo desde o establecemento que teña a consideración de fábrica de hidrocarburos ata aquel en que, como tal ou logo de modificación química, se incorpore ó carburante. Se a súa modificación

química se efectuase nun establecemento distinto do de partida, o envío a este último, que tamén terá a consideración de fábrica de hidrocarburos, efectuarase tamén en réxime suspensivo.

b) A contabilidade de existencias da fábrica ou depósito fiscal en que se reciban reflectirá en contas separadas o movemento dos biocarburantes recibidos, como tales ou quimicamente modificados, dos biocarburantes modificados quimicamente no establecemento, dos carburantes con que se mesturan e das mesturas finalmente obtidas.

c) A exención prevista no artigo 51.3 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, aplicarase sobre o biocarburante, como tal ou logo de modificación química, presente na mestura que o contén, sempre que respecto da dita mestura se produza o devengo do imposto e non concorran a aplicación doutro suposto de exención. Á parte da mestura que non é biocarburante seralle de aplicación o tipo impositivo que corresponda conforme o disposto no artigo 50 da Lei 38/1992, do 28 de decembro.

d) Cando a mestura que contén o biocarburante, como tal ou logo de modificación química, saia de fábrica ou depósito fiscal con destino a outra fábrica ou depósito fiscal situados no ámbito territorial interno, o envío deberá ir xunto cunha certificación do interventor do establecemento de orixe, comprensiva do volume total da mestura e do volume do biocarburante, como tal ou logo de modificación química, comprendido naquela. Esta certificación servirá de xustificante ó asento que se practique na contabilidade de existencias da fábrica ou depósito fiscal de recepción, que deberá cumprir co establecido na alínea b) deste punto. Cando a mestura que contén o biocarburante, como tal ou logo de modificación química, saia desta fábrica ou depósito fiscal cun destino diferente do do seu envío a outra fábrica ou depósito fiscal situado no ámbito territorial interno, será de aplicación o previsto na alínea c).

6. Para os efectos do disposto nos dous puntos anteriores, terán a consideración de fábrica de hidrocarburos e deberanse inscribir como tales no rexistro territorial os seguintes establecementos:

a) Cando o biocarburante sexa susceptible de ser utilizado directamente ou ben se destine a ser mesturado sen modificación química cun carburante, terá a consideración de fábrica de hidrocarburos o establecemento onde se obteña o biocarburante.

b) Con independencia do previsto na alínea a) anterior, cando a utilización do biocarburante precise a súa previa modificación química terá tamén a consideración de fábrica de hidrocarburos o establecemento onde se leve a cabo a dita modificación. En particular, cando o biocarburante se destine á súa conversión nun aditivo, terán a consideración de fábrica de hidrocarburos tanto o establecemento onde se obtén o biocarburante coma o establecemento onde o dito aditivo se obteña.

c) O disposto nas alíneas a) e b) enténdese sen prexuízo dos casos en que o establecemento onde se obteña ou procese o biocarburante teña por si mesmo a consideración de fábrica de alcohol ou de hidrocarburos.

7. Para a aplicación da normativa do imposto sobre hidrocarburos, os asentos na contabilidade de existencias, as certificacións dos interventores e calquera outro documento que se deba cubrir en relación co volume dos biocarburantes, como tales ou logo de modificación química, efectuaranse sempre referidos á temperatura de 15 °C.

8. No documento de circulación que proceda expedir para ampara-la circulación dos biocarburantes, como tales ou logo de modificación química, ou dos produtos que os conteñan, indicárase o biocarburante de que se trate e, se é o caso, a proporción en que se inclúe na mestura da que forme parte.

9. Cando o biocarburante producido sexa alcohol etílico (bioetanol), e mentres manteña a súa identidade como tal, será de aplicación o disposto no punto 8 do artigo 108 bis.»

Catorce. Modifícanse os puntos 2 e 3 do artigo 107, que quedan redactados da seguinte maneira:

«2. As entidades emisoras de tarxetas-gasóleo bonificado presentarán, polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determine o ministro de Facenda, nun prazo que finalizará o día 20 do mes seguinte á terminación de cada trimestre, unha relación cos seguintes datos:

a) Apelidos e nome ou razón social, domicilio, número de identificación fiscal e código da conta de cliente (c.c.c.) de cargo, correspondentes ós adquirentes do gasóleo.

b) Importe total debido no trimestre, correspondente ós pagamentos efectuados mediante a utilización das tarxetas-gasóleo bonificado expedidas a aqueles.

3. As entidades de crédito que emitisen cheques-gasóleo bonificado presentarán, polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determine o ministro de Facenda, nun prazo que rematará o día 20 do mes seguinte ó de finalización de cada trimestre, unha relación cos seguintes datos:

a) Apelidos e nome ou razón social, domicilio, número de identificación fiscal e código da conta de cliente (c.c.c.) de cargo, correspondentes ó adquirente do gasóleo.

b) Importe total debido no trimestre, correspondente ós pagamentos efectuados mediante cheques-gasóleo bonificado.»

Quince. Modifícase o artigo 108, que queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 108. *Aplicación doutros tipos reducidos.*

1. Sen prexuízo do establecido no punto 3, a aplicación dos tipos reducidos establecidos nos epígrafes 1.7, 1.8, 1.10, 1.12, 2.10 e 2.13 do artigo 50 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, efectuarase nas mesmas condicións que as previstas no artigo 106 anterior para o epígrafe 1.4, coas seguintes excepcións:

a) A adición de marcadores só será esixible en relación co queroseno, de acordo co establecido no artigo 114. Para estes efectos, baixo a expresión "queroseno" incluírase tanto o queroseno comprendido no epígrafe 1.12 como os aceites medios comprendidos no epígrafe 2.10.

b) Non será de aplicación o disposto no artigo 106.3, e a cambio os retallistas deberán cumprilo establecido no punto 3 deste artigo.

2. Os retallistas, que para efectos do disposto no primeiro parágrafo do artigo 106.6 acreditarán a súa condición mediante a tarxeta ou etiqueta identificativa do número de identificación fiscal, deberán conservar á disposición da inspección dos tributos, durante o prazo de prescrición do imposto,

a documentación xustificativa dos produtos recibidos e entregados.

3. Non obstante o establecido nos puntos anteriores, cando se trate de establecementos retallistas en que se efectúen vendas de GLP con aplicación, tanto do tipo impositivo do epígrafe 1.6 como do tipo impositivo do epígrafe 1.7, observaranse as seguintes regras:

a) O envío do GLP ó establecemento retallista desde fábricas, depósitos fiscais ou almacéns fiscais ou desde a aduana de importación efectuarase, en tódolos casos, con aplicación do tipo impositivo establecido no epígrafe 1.7.

b) O establecemento retallista deberá ser inscrito polo seu titular no rexistro territorial da oficina xestora. O dito titular deberá levar un rexistro do GLP recibido no establecemento segundo o sinalado no parágrafo anterior, no cal constarán as entregas que efectúe daquel, separando as realizadas a persoas autorizadas para recibilo con aplicación do tipo do epígrafe 1.7 daquelas respecto das que proceda a aplicación do tipo establecido no epígrafe 1.6. Tanto o rexistro como a documentación xustificativa dos asentos efectuados estarán á disposición da inspección dos tributos durante o período de prescrición do imposto.

c) Respecto das entregas de GLP efectuadas dentro de cada mes natural en que proceda a aplicación do tipo establecido no epígrafe 1.6, os titulares dos establecementos retallistas estarán obrigados a autoliquidar e ingresa-las cotas resultantes de aplicar, sobre as cantidades de GLP así entregadas, o tipo impositivo establecido no epígrafe 1.6, minorado no importe do tipo impositivo establecido no epígrafe 1.7.

d) A autoliquidación e o ingreso das cotas a que se refire a alínea c) efectuarase nos prazos e modelos establecidos para o imposto sobre hidrocarburos no artigo 44. Non obstante, os titulares dos establecementos retallistas non estarán obrigados á presentación das declaracións de operacións a que se refire o artigo 44.5.»

Dezaseis. Na sección 1.ª do capítulo VII do título I, que pasa a denominarse «Exencións e tipos reducidos e especiais», engádese un artigo 108 bis, que queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 108 bis. *Aplicación do tipo especial para os biocarburantes.*

1. A aplicación do tipo especial previsto no artigo 50 bis da Lei 38/1992, do 28 de decembro, rexerá polo disposto neste artigo e requirirá a previa introducción dos biocarburantes nunha fábrica ou depósito fiscal situados no ámbito territorial interno, se non se encontrasen previamente nun destes establecementos.

2. Cando se trate de biocarburantes destinados, como tales ou logo de modificación química, a seren utilizados sen mesturar, o tipo impositivo especial aplicarase nas condicións previstas no artigo 50 bis da Lei 38/1992, do 28 de decembro, unha vez que se produza o devengo do imposto e sempre que non concorra a aplicación dun suposto de exención.

3. Cando se trate de biocarburantes destinados, como tales ou logo de modificación química, a se mesturaren cun carburante antes da ultimación do réxime suspensivo, a operación de mestura realizarase coa autorización previa da oficina xestora. Non obstante, cando nas fábricas ou depósitos fiscais se dispoña de sistemas de mestura que garan-

z

tan o control das operacións, previamente aprobados polas oficinas xestoras, estas poderán dispensar da autorización previa das operacións de mestura. En todo caso, as autorizacións da oficina xestora establecerán as condicións e os requisitos para unha aplicación correcta das seguintes regras:

a) O biocarburente enviarase en réxime suspensivo desde o establecemento que teña a consideración de fábrica de hidrocarburos ata aquel en que, como tal ou logo de modificación química, se incorpore ó carburente. Se a súa modificación química se efectuase nun establecemento distinto do de partida, o envío a este último, que tamén terá a consideración de fábrica de hidrocarburos, efectuarase tamén en réxime suspensivo.

b) A contabilidade de existencias da fábrica ou depósito fiscal en que se reciban reflectirá en contas separadas o movemento dos biocarburentes recibidos, como tales ou quimicamente modificados, dos biocarburentes modificados quimicamente no establecemento, dos carburentes con que se mesturan e das mesturas finalmente obtidas.

c) O tipo impositivo especial aplicarase sobre o biocarburente, como tal ou logo de modificación química, presente na mestura que o contén, sempre que respecto da dita mestura se produza o devengo do imposto e non concorra a aplicación dun suposto de exención. Á parte da mestura que non é biocarburente seralle de aplicación o tipo impositivo que corresponda conforme o disposto no artigo 50 da Lei 38/1992, do 28 de decembro.

d) Cando a mestura que contén o biocarburente, como tal ou logo de modificación química, saia de fábrica ou depósito fiscal con destino a outra fábrica ou depósito fiscal situados no ámbito territorial interno, o envío deberá ir xunto cunha certificación do interventor do establecemento de orixe, comprensiva do volume total da mestura e do volume do biocarburente, como tal ou logo de modificación química, comprendido naquela. Esta certificación servirá de xustificante ó asentado que se practique na contabilidade de existencias da fábrica ou depósito fiscal de recepción, que deberá cumprir co previsto na alínea b) deste punto. Cando a mestura que contén o biocarburente, como tal ou logo de modificación química, saia desta fábrica ou depósito fiscal cun destino diferente do do seu envío a outra fábrica ou depósito fiscal situado no ámbito territorial interno, será de aplicación o previsto na alínea c) deste punto.

Nos casos en que proceda, a autorización previa a que se refire este punto poderá ser concedida, se é o caso, polo centro xestor cando as operacións de mestura se leven a cabo en máis dun depósito fiscal ou fábrica de que sexa titular unha mesma persoa.

4. Non obstante o disposto no punto 3, cando se trate de gasolina sen chumbo o único contido da cal en biocarburente sexa o bioetanol empregado na obtención do aditivo ETBE (etil ter-butil eter) con que está formulada, que sexa introducida en depósitos fiscais loxísticos, a aplicación do tipo especial respecto do referido bioetanol poderá alternativamente levarse a cabo, logo de autorización do centro xestor, polo procedemento que se describe a continuación:

a) Definicións. Para a aplicación do procedemento previsto nas alíneas b) a i) deste punto 4, establécense as seguintes definicións:

1.º Base a tipo impositivo especial: conforme o establecido no artigo 50 bis da Lei 38/1992,

do 28 de decembro, é o volume de bioetanol que se considera contido en determinada cantidade de gasolina sen chumbo que saíse do depósito fiscal a destinos fóra de réxime suspensivo e que non implican a aplicación dun suposto de exención, sobre o que se aplica o tipo impositivo especial recollido no dito artigo. A determinación da súa contía efectuarase conforme o establecido na alínea c) deste punto.

2.º Depósito fiscal loxístico: o depósito fiscal de hidrocarburos o titular do cal opere por conta de fabricantes ou doutros introdutores, que non adquire a propiedade dos produtos que recibe nin transmite a dos que expide. Cando o titular do depósito fiscal loxístico o sexa doutros, os movementos producidos no conxunto dos depósitos fiscais loxísticos de que sexa titular consideraranse producidos nun deles, que terá a consideración de depósito fiscal loxístico único, se se cumpren as seguintes condicións:

Que o titular teña unha xestión contable integrada do conxunto dos movementos producidos entre os depósitos, sen prexuízo da que corresponde individualmente a cada unha deles.

Que lle fose autorizada a centralización do pagamento do imposto para o conxunto dos depósitos de que é titular.

Que con referencia ó depósito fiscal loxístico único, se leve un rexistro global que reflecta os movementos do bioetanol naquel e, por cada fabricante ou introductor, unha conta de rexistro comprensiva das entradas e saídas no depósito fiscal loxístico único da gasolina aditivada e do bioetanol contido nela.

3.º Cargo de bioetanol do período: a suma das cantidades de bioetanol que, para cada fabricante ou introductor, figuran en existencias no depósito fiscal loxístico ó inicio dun período dado e das cantidades de bioetanol introducidas naquel durante o dito período.

4.º Fabricante ou introductor: o fabricante de hidrocarburos ou comerciante dos ditos produtos a nome do cal se introducisen as gasolinas sen chumbo aditivadas con ETBE no depósito fiscal loxístico.

5.º Porcentaxe de bioetanol en gasolinas aditivadas con ETBE: a porcentaxe que, para cada período impositivo e fabricante ou introductor, exprese o contido teórico medio de bioetanol no conxunto das gasolinas sen chumbo aditivadas con ETBE introducidas no depósito fiscal loxístico ó longo do devandito período ou que figuren como existencia ó inicio deste. Computarase como bioetanol, para estes efectos, o 45 por cento en volume do ETBE co que se aditive a gasolina sen chumbo.

6.º Saídas con pagamento do imposto: as saídas do depósito fiscal loxístico a destinos fóra de réxime suspensivo e que non implican a aplicación dun suposto de exención.

b) Recepción da gasolina sen chumbo que contén bioetanol.

1.º A gasolina sen chumbo aditivada con ETBE que contén o bioetanol será obxecto de anotación, á súa recepción no depósito fiscal loxístico, no cargo da conta de gasolina sen chumbo do libro de produtos recibidos, indistintamente xunto co resto de gasolinas sen chumbo recibidas, sen prexuízo da anotación separada que proceda en función da súa octanaxe.

2.º A dita gasolina sen chumbo recibírase no depósito ó abeiro do correspondente documento de acompañamento no cal se indicará a súa porcentaxe de bioetanol. Esta indicación terá carácter provisional ata a confirmación da cantidade global de bioetanol contida na gasolina sen chumbo enviada ó depósito fiscal loxístico considerado desde cada establecemento de orixe e que figurará na certificación recapitulativa a que se refire o parágrafo seguinte.

3.º A cantidade de bioetanol contida na gasolina sen chumbo recibida será contabilizada separadamente, xustificándose por unha certificación recapitulativa do conxunto dos envíos recibidos no mes anterior, expedida polo interventor do establecemento desde o que a gasolina sen chumbo foi enviada ó depósito fiscal loxístico considerado.

c) Determinación da base a tipo especial de cada período.

1.º A base a tipo especial estará constituída polo cargo de bioetanol do período, sempre que o dito cargo non sexa superior, para cada fabricante ou introductor, ó volume que resultaría de lle aplicar, ó volume total de gasolina sen chumbo que saíu do depósito con pagamento do imposto durante o período considerado por conta do mesmo fabricante ou introductor, a porcentaxe de bioetanol en gasolinas aditivadas con ETBE.

2.º Cando non se cumpra a condición establecida no parágrafo anterior, a base a tipo especial estará constituída polo volume que resultaría de lle aplicar, ó volume total de gasolina sen chumbo que saíu do depósito con pagamento do imposto durante o período considerado por conta do fabricante ou introductor, a porcentaxe de bioetanol en gasolinas aditivadas con ETBE.

Neste caso, non obstante, poderase integrar na base a tipo especial o volume de bioetanol que, por imputación contable, se considere contido en gasolinas sen chumbo que se acredite de forma que faga fe que saíron do depósito, con pagamento do imposto, por conta doutros fabricantes ou introductores distintos do fabricante ou introductor de que se trate.

d) Envío de gasolina sen chumbo a outros depósitos fiscais ou a fábricas.

1.º No caso previsto na alínea c).2.º anterior, poderáselles imputar, ás gasolinas sen chumbo directamente enviadas en réxime suspensivo, por conta do fabricante ou introductor, con destino a un depósito fiscal de distinto titular ou a unha fábrica situados no ámbito territorial interno, unha cantidade de bioetanol cun contido porcentual nas referidas gasolinas que non poderá exceder da porcentaxe de bioetanol en gasolinas aditivadas con ETBE. En todo caso, deberase respectar ademais a regra de contía máxima prevista na alínea e) seguinte.

2.º A gasolina sen chumbo a que se impute o bioetanol será recibida no depósito fiscal ou fábrica de destino conforme o previsto, segundo o caso, no punto 3.d) ou na alínea b) deste punto 4. As cantidades de gasolina sen chumbo a que se imputa o bioetanol serán obxecto dunha relación recapitulativa mensual, por cada depósito ou fábrica de destino, e serán enviadas a estes polo titular do depósito fiscal loxístico que realiza a imputación. A dita relación recapitulativa será igualmente enviada á oficina xestora de que dependa o referido depósito fiscal loxístico, dentro dos 30 días segu-

tes á finalización do mes a que a dita relación se refire.

3.º O disposto nesta alínea d) enténdese sen prexuízo do establecido na alínea a).2.º anterior.

e) Contía máxima. Para os efectos das alíneas c) e d) anteriores, a suma do volume de bioetanol que comprende a base a tipo especial e do volume de bioetanol imputado a envíos de gasolina sen chumbo a outros depósitos fiscais ou fábricas situados no ámbito territorial interno nunca poderá exceder, para cada fabricante ou introductor, do seu respectivo cargo de bioetanol do período.

f) Orde das saídas do depósito fiscal loxístico. Para os efectos da aplicación do procedemento previsto neste punto, considerarase que, dentro de cada período impositivo e para cada fabricante ou introductor, as saídas de gasolina sen chumbo do depósito fiscal loxístico se producen na seguinte orde:

1.º Saídas con pagamento do imposto.

2.º Saídas en réxime suspensivo con destino a outros depósitos fiscais de distinto titular ou fábricas situados no ámbito territorial interno.

3.º As demais saídas en réxime suspensivo e saídas con destinos fóra de réxime suspensivo polas que resulte aplicable un suposto de exención.

g) Existencia final de bioetanol. No caso previsto na alínea c).2.º anterior, considerarase, se é o caso, como existencia final de bioetanol do período considerado, e inicial do seguinte, para cada fabricante de hidrocarburos ou introductor, un volume de bioetanol igual ó resultado de restar, do cargo de bioetanol do período, as cantidades de bioetanol imputadas, pola orde establecida na alínea f), ás gasolinas sen chumbo que saíron do depósito fiscal durante o período considerado.

h) Repercusión do imposto. A repercusión do imposto respecto do bioetanol, ó tipo especial, será efectuada polo titular do depósito fiscal loxístico sobre o fabricante ou introductor, na súa condición de persoa pola conta da cal se realizan as operacións gravadas.

i) Mesturas con outros biocarburantes. Se a gasolina sen chumbo formulada co aditivo ETBE recibida se mesturase, dentro do depósito fiscal loxístico, con outros biocarburantes, a aplicación do tipo especial respecto destes últimos levarase a cabo polo procedemento establecido no punto 3.

5. Para os efectos do disposto nos puntos anteriores, terán a consideración de fábrica de hidrocarburos e deberanse inscribir como tales no rexistro territorial os seguintes establecementos:

a) Cando o biocarburante sexa susceptible de ser utilizado directamente ou ben se destine a ser mesturado sen modificación química cun carburante, terá a consideración de fábrica de hidrocarburos o establecemento onde se obteña o biocarburante.

b) Con independencia do previsto no parágrafo anterior, cando a utilización do biocarburante precise a súa previa modificación química tamén terá a consideración de fábrica de hidrocarburos o establecemento onde se leve a cabo a dita modificación. En particular, cando o biocarburante se destine á súa conversión nun aditivo, tanto o establecemento onde se obtén o biocarburante como o establecemento onde o dito aditivo se obteña terán a consideración de fábrica de hidrocarburos.

c) O disposto nas alíneas a) e b) enténdese sen prexuízo dos casos en que o establecemento onde se obteña ou procese o biocarburante teña

z

por si mesmo a consideración de fábrica de alcohol ou de hidrocarburos.

6. Para a aplicación da normativa do imposto sobre hidrocarburos, os asentos na contabilidade de existencias, as certificacións dos interventores e calquera outro documento que se deba tramitar en relación co volume dos biocarburantes, como tales ou logo de modificación química, efectuaranse sempre referidos á temperatura de 15 °C.

7. Salvo nos casos de envíos en que se aplique o procedemento especial previsto no punto 4, no documento de circulación que proceda expedir para ampara-la circulación dos biocarburantes, como tales ou logo de modificación química, ou dos produtos que os conteñan, indicárase o biocarburante de que se trate e, se é o caso, a proporción en que se inclúe na mestura de que forme parte.

8. Cando o biocarburante producido sexa alcohol etílico (bioetanol) e mentres non sexa sometido a unha transformación química que altere a súa composición, ou ben mentres non sexa mesturado con carburantes convencionais nunha proporción de alcohol etílico igual ou inferior a un 85 por cento en volume, rexerán respecto del as disposicións da Lei 38/1992, do 28 de decembro, e deste regulamento relativas ó imposto sobre o alcohol e bebidas derivadas que resulten aplicables, con independencia do establecido nos puntos anteriores.

O produto resultante da mestura citada no parágrafo anterior terá, para efectos fiscais, a consideración do carburante convencional que se lle adicionase, sen prexuízo da aplicación do tipo especial á parte daquel correspondente ó alcohol etílico (bioetanol).

O referido alcohol etílico (bioetanol) será obxecto de desnaturalización conforme o procedemento e desnaturalizante aprobado previamente polo centro xestor.»

Dezasete. Modifícase o punto 8 do artigo 110, que queda redactado da seguinte maneira:

«8. Os suxeitos pasivos provedores solicitarán do centro xestor, polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determine o ministro de Facenda, a devolución do imposto, nun prazo que finalizará o día 20 do mes seguinte á terminación de cada trimestre. A solicitude conterá os datos correspondentes ás subministracións efectuadas durante o trimestre, ó abeiro do procedemento establecido nos puntos 3 e seguintes deste artigo, con dereito á devolución do imposto. Na citada solicitude rexistraranse separadamente as operacións que teñan a consideración de exportación, conforme o establecido no punto 4 anterior.»

Dezaioito. Derrógase a alínea b) do artigo 118.1.

Dezanove. Modifícase o artigo 132, que queda redactado da seguinte maneira:

«Artigo 132. *Control de actividades e instalacións.*

Non obstante o disposto no artigo 46.2, as actividades de produción, transporte, distribución e comercialización de enerxía eléctrica e os establecementos onde se desenvolvan estarán sometidas a control conforme o previsto no artigo 46.1.»

Artigo segundo. *Modificación do Real decreto 3485/2000, do 29 de decembro, sobre franquías e exencións en réxime diplomático, consular e de organismos internacionais, e de modificación do regulamento xeral de vehículos, aprobado polo Real decreto 2822/1998, do 23 de decembro.*

Modifícase o punto 3 do artigo 11 do Real decreto 3485/2000, do 29 de decembro, sobre franquías e exencións en réxime diplomático, consular e de organismos internacionais, e de modificación do regulamento xeral de vehículos, aprobado polo Real decreto 2822/1998, do 23 de decembro, que queda redactado da seguinte maneira:

«3. Cando se trate de carburantes incluídos no ámbito obxectivo do imposto sobre hidrocarburos, a aplicación da franquía á importación prevista no artigo 2 e da exención á fabricación prevista no artigo 5, ambos deste real decreto, realizarase mediante a devolución das cotas do imposto incluídas no prezo dos carburantes adquiridos, de acordo co procedemento que se establece nos parágrafos seguintes:

a) A adquisición dos carburantes deberase efectuar mediante a utilización das tarxetas de crédito, de débito ou de compras a que se refire o artigo 5.2 do Regulamento dos impostos especiais, aprobado polo Real decreto 1165/1995, do 7 de xullo.

b) A misión de cada país, ou o representante do organismo internacional acreditado en España, remitiralle ó centro xestor, a través do Ministerio de Asuntos Exteriores, mediante "nota verbal", unha solicitude de aplicación do beneficio, en que se detallarán os vehículos á subministración dos cales alcanza o beneficio da exención, con indicación dos seus propietarios e das súas matrículas. Na solicitude farase constar igualmente a entidade que cada beneficiario elixa para a emisión das tarxetas a que se refire o parágrafo anterior. O citado ministerio trasladaralle a dita solicitude, xunto co seu informe, no que se fará referencia especial, se procede, á existencia de reciprocidade, ó centro xestor para a súa resolución.

c) O centro xestor autorizará, se é o caso, a subministración de carburantes con dereito a devolución, e comunicarlle tal acordo á entidade emisora das tarxetas designada polos beneficiarios, con indicación expresa do nome do propietario do vehículo, da súa matrícula e da cantidade máxima mensual de carburante para a que se recoñece o dereito á devolución.

d) As misións de cada Estado notificaránlle ó centro xestor as modificacións habidas en relación coas solicitudes a que se refire a alínea b), seguindo o procedemento establecido nel. O centro xestor comunicarlle-las modificacións ás entidades emisoras das tarxetas afectadas.

e) As entidades emisoras de tarxetas presentarán, polos medios e procedementos electrónicos, informáticos ou telemáticos que determine o ministro de Facenda, dentro dun prazo que finalizará o día 20 do mes seguinte á ultimación do trimestre, relación comprensiva dos seguintes datos:

1.º Nome ou razón social, domicilio e número de identificación fiscal da entidade emisora.

2.º Matrícula do vehículo, así como número de identificación fiscal e nome do seu propietario e código da conta de cliente (c.c.c.) de cargo.

3.º Cantidade total de cada clase de carburante, expresada en litros, adquirida mediante a uti-

lización da tarxeta, ata o máximo mensual autorizado, e importe total debido no trimestre.

As entidades emisoras de tarxetas serán responsables da correspondencia entre os datos contidos nas ditas relacións e os que se deducen dos medios de pagamento utilizados.

f) O centro xestor acordará, se é o caso, a devolución das cotas polo imposto sobre hidrocarburos correspondentes ós litros de carburante adquiridos, sen exceder do máximo autorizado, e ordenará o pagamento do importe que se lle deba devolver á entidade emisora das tarxetas. Para a determinación da cota que se deba devolver, aplicaranse os tipos impositivos que estiveron vixentes durante o trimestre para cada un dos carburantes; se houber modificación dos tipos, aplicarase o tipo medio ponderado polos días de vixencia de cada un deles. Se a entidade emisora das tarxetas fose suxeito pasivo do imposto sobre hidrocarburos, o centro xestor, por petición da entidade, poderá autorizar que a devolución se realice mediante a minoración da cota correspondente ó período impositivo en que se acorde a devolución.

g) A entidade emisora das tarxetas aboarálle a cada beneficiario o importe das cotas devoltas non máis tarde da data en que lle practique a primeira liquidación, consignando expresamente a cantidade correspondente á devolución e o trimestre a que corresponde.»

Disposición adicional única. *Actualización de referencias.*

As referencias á alínea a) do artigo 43 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, contidas nos artigos 7.2.b) e 80 do Regulamento dos impostos especiais, débense entender efectuadas ó artigo 43 da dita lei.

Disposición transitoria única. *Réxime transitorio para proxectos piloto relativos a biocarburos.*

Non obstante o disposto no punto trece do artigo primeiro deste real decreto, nos casos en que resulte aplicable o réxime recollido na disposición transitoria sexta da Lei 53/2002, do 30 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e da orde social, a aplicación da exención regulada no artigo 51.3 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, rexeráse polo disposto no artigo 105.5 do Regulamento dos impostos especiais, aprobado polo Real decreto 1165/1995, do 7 de xullo, segundo a súa redacción vixente o día 31 de decembro de 2002, para o efecto do cal se entenderá que se producen declaracións liquidacións negativas cando as cotas que resulten da certificación excedan as devengadas, no período impositivo de que se trate, polo suxeito pasivo que pretende aplica-la exención ó abeiro da dita certificación. Os establecementos en que se fabriquen os biocarburos terán a consideración de fábricas de hidrocarburos, con independencia de que, pola natureza do produto obtido, lles poida corresponder, ademais, outra cualificación.

Cando o biocarburo afectado por esta disposición transitoria sexa alcohol etílico (bioetanol), será de aplicación o disposto no punto 8 do artigo 108 bis do Regulamento dos impostos especiais.

Disposición derradeira primeira. *Habilitación normativa.*

Autorízase o ministro de Facenda para dicta-las disposicións necesarias para o desenvolvemento e cumprimento do establecido neste real decreto.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Este real decreto entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no Boletín Oficial del Estado.

Dado en Madrid o 19 de decembro de 2003.

JUAN CARLOS R.

O ministro de Facenda,
CRISTÓBAL MONTORO ROMERO

MINISTERIO DA PRESIDENCIA

616 *REAL DECRETO 1796/2003, do 26 de decembro, relativo ó ozono no aire ambiente.* («BOE» 11, do 13-1-2004.)

O réxime xurídico relativo á contaminación atmosférica no ámbito da Unión Europea foi establecido con carácter xeral na Directiva 96/62/CE do Consello, do 27 de setembro de 1996, sobre avaliación e xestión do aire ambiente, que constitúe un marco regulatorio onde se integra o seu posterior desenvolvemento mediante a adopción de directivas específicas sobre cada un dos distintos contaminantes atmosféricos.

A Directiva 96/62/CE foi incorporada ó noso ordenamento xurídico polo Real decreto 1073/2002, do 18 de outubro, sobre avaliación e xestión da calidade do aire ambiente en relación co dióxido de xofre, dióxido de nitróxeno, óxidos de nitróxeno, partículas, chumbo, benceno e monóxido de carbono, no cal, como se deriva do seu propio título, non só se recolleron os preceptos de carácter global da Directiva 96/62/CE, senón que se fixaron tamén as prescricións específicas relativas ós contaminantes mencionados, incorporando ó tempo a Directiva 1999/30/CE do Consello, do 22 de abril de 1999, relativa ós valores límite de dióxido de xofre, dióxido de nitróxeno e óxidos de nitróxeno, partículas e chumbo no aire ambiente, e a Directiva 2000/69/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 16 de novembro de 2000, sobre os valores límite para o benceno e o monóxido de carbono no aire ambiente.

No anterior marco regulatorio inscríbese así mesmo a Directiva 2002/3/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 12 de febreiro de 2002, relativa ó ozono no aire ambiente, que establece o novo réxime xurídico comunitario sobre o ozono troposférico presente na baixa atmosfera, e incorporada ó dereito interno mediante este real decreto, que debe entenderse completado, por tanto, coas prescricións de carácter xeral previamente incluídas no Real decreto 1073/2002, do 18 de outubro. Ámbalas dúas disposicións teñen a necesaria fundamentación legal na habilitación regulamentaria outorgada ó Goberno na Lei 38/1972, do 22 de decembro, de protección do ambiente atmosférico, e na Lei 14/1986, do 25 de abril, xeral de sanidade.

Conforme a normativa comunitaria que se incorpora, neste real decreto establécense valores obxectivos de concentracións de ozono para protexer tanto a saúde das persoas como a vexetación, que deberán alcanzarse, respectivamente, no trienio ou no quinquenio que comezan no ano 2010, así como obxectivos máis estritos que se deberán de conseguir a longo prazo. O cumprimento destes valores debe garantirse mediante a elaboración dunha serie de plans ou programas, que se harmonizarán co Programa nacional de teitos nacionais de emisión, elaborado no marco da Directiva 2001/81/CE do Parlamento Europeo e do Consello,